

Dale Drvin:

Marjetica.

O ti cvetka ljuba! Ali se še spominjaš, kaj šmo vse poizkušali s tvojim nežnobelim cvetjem? Vzeli smo v roke tvoj cvet, trgali smo list za listom in pre-rokovali sami sebi svojo prihodnost.

Kaj bomo? — „Berač, kmet, gospod — berač, kmet, gospod,“ smo ugibali. Kako smo bili veseli, če nam je oznanil tvoj zadnji listič veselo novico: „Gospod!“ A nekamo pooblašil se je nam obraz, če si nam oznanila, da bo treba prijeti za beraško palico.

In spet smo trgali tvoje bele liste in jih spravljali v levico. Ugibali smo, kaka nam bo prihodnost onstran groba.

„Pekel, vice, nebesa — pekел, vice, nebesa,“ je govoril jezik, a srce nam je resnobno trepetalo pred peklom in odkritosrčno hrepenelo po nebesih. Vedeli smo, da je to le prorokovanje, pa smo vseeno trepetali in hrepeneli, bali se in se veselili.

„Pekel!“

Počasi smo izgovarjali to usodno besedo: „Pe-kel!“, Torej v pekел! Pobrali smo iz tvoje ljubke kronice tisto rumeno cvetišče in vrgli ves drobiž kvišku, pa smo se vprašali: „Koliko hudobcev bi prišlo pome?“ In neskončno smo bili veseli, če ni padel noben cvetek nazaj na nas.

„Nobeden!“

Torej vendar še nisem tak porednež — si je natihem mislil ta in oni — da bi že zdaj hudobec mislil name. Ni bil pa tako vesel, če je padlo nanj deset, dvanajst rumenih cvetov — znamenje, da ga bo prišlo enkrat iskat deset, dvanajst peklenskih rogačev.

„Vice!“

„Nebesa!“

Vse bolj veselo je bilo čuti ta dva klica. Torej vendar: vsaj pogubijen ne bom! Hitro vrzimo kvišku še tele lističe, ki smo jih potrgali od cvelke.

„Koliko angelcev bo prišlo pome?“

V roke pade en sam bel list, vsi drugi pa na tla. Torej en sam! Komaj, komaj bo šlo! A če jih je padlo na roko pet, šest, osem? Od samega veselja nismo vedeli, kaj bi počeli. Srečna mladost!

Preizkušali smo pa tudi svojo in svojih tovarišev poštenost.

„Kupil, našel, ukradel — kupil, našel, ukradel.“

Jej, kako je bil hud Krukarjev Janez, ko smo mu z marjetico v roki dokazali, da je ukradel pri peku koš kruha. Vse bi bil obunkal, ko bi nas ne bilo preveč; vse bi bil zatožil, če bi se ne bil bal, da bomo potem vsi njegovi protivniki — vsaj za štiriindvajset ur — dalje namreč po navadi ni seglo naše „sovraštvo“.

Zato pa nas ni zatožil. In prav je imel.

Ali ti, marjetica, detece pomladno, kaj veš o vsem tem? Oj, ko bi ti malo slutila, koliko radosti, skrbi in trenutne vzkipelosti vzbujáš v mladih srcih, morda bi tvoji lističi še bolj zardeli od tihe sramežljivosti!

